

РЕШЕНИЕ

№ 2642

гр. София, 20.04.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 26.03.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ралица Романова

ЧЛЕНОВЕ: Калина Пецова

Адриан Янев

при участието на секретаря Албена Илиева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **1597** по описа за **2021** година докладвано от съдия Адриан Янев, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно процесуалния кодекс във връзка с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания.

Образувано е по касационна жалба на Държавна агенция „Национална сигурност“ срещу Решение № 20276209 от 14.12.2020 г., постановено по н. а. х. дело № 8818/ 2020г. по описа на Софийски районен съд, СРС, НО, 136 състав, с което е отменено Наказателно постановление (НП) № 38-42/08.06.2020г., издадено от председателя на Държавна агенция „Национална сигурност“, с което на основание чл. 116, ал.1, т.3 от Закона за мерките срещу изпирането на пари (ЗМИП) на [фирма] е наложена „имуществена санкция“ в размер на 5 000 лв. за нарушение на чл. 53, ал. 1 вр. с чл. 11, ал. 1, т. 1 и чл. 15, ал. 1 ЗМИП.

Наведените касационни основания са за нарушение на материалния закон - чл. 348, ал. 1, т. 1 от Наказателнопроцесуалния кодекс (НПК), вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2-ро ЗАНН. Намира за неправилен извода на СРС, относно наличието на предпоставки за приложение на разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН, тъй като по делото не са налични данни, описаното в АУАН и НП нарушение да разкрива по-ниска обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на нарушение по посочения текст от ЗМИП. На следващо място счита, че СРС е игнорирал факта, че с Констативен

протокол № ФР-10-775/11.03.2020г. са установени значителен брой нарушения, които са констатирани от проверяващите органи, поради което е извел и погрешен извод за изолираност и инцидентност на извършеното нарушение. Сочи, че по отношение на дружеството има влязло в сила НП, за извършено нарушение на чл. 6, ал. 2 ЗМИП (отм.). Искането до съда е за отмяна на решението и за потвърждаване на наказателното постановление.

В съдебно заседание пред Административен съд София-град касаторът се представлява от юрк. Г., която поддържа жалбата.

Ответникът, [фирма], се представлява от юрк. С. и юрк. Г., които оспорват жалбата. Подробни аргументи относно неоснователността ѝ са изложени в представената по делото писмена защита. Молят решението на районния съд да бъде оставено в сила. Претендират присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Участващият в касационното производство прокурор от Софийска градска прокуратура дава заключение за допустимост и неоснователност на жалбата.

Административен съд - София-град, VII – ми касационен състав, в качеството си на касационна инстанция, като взе предвид наведените в жалбата доводи и като съобрази разпоредбата на чл. 218 АПК, приема следното:

Касационната жалба е допустима.

Подадена е от лице, легитимирано да обжалва, срещу акт, подлежащ на касационен контрол и в законово установения за това преклузивен 14-дневен срок.

Разгледана по същество е неоснователна.

Касационният контрол на оспореното съдебно решение, осъществяван от АССГ, е ограничен от въведените с жалбата основания с изключение на съответствието му с материалния закон и съществените процесуални изисквания, свързани със съществуването и упражняването на субективното публично право на жалба, за които следи служебно. Касационната инстанция обсъжда правни, а не фактически въпроси, поради което не събира и не преценява доказателства, а проверява само законосъобразността на изводите на решаващия съд.

Софийският районен съд е приел от фактическа страна, че при извършена във връзка със Заповед рег. № ФР-9-56/04.09.2019 г. на директора на САД „Финансово обслужване“ на ДАНС проверка на [фирма] е установено, че на 29.07.2019 г. в С., на [улица], лицето С. Я. е открило платежна сметка „М. ниво 3“, като във връзка с идентификацията на физическото лице е представено единствено копие на Разрешение за пребиваване №[ЕИК]. Вместо да идентифицира клиента си, преди откриване на платежната сметка, чрез представяне на официален документ за самоличност и снемане на копие от него, дружеството приела представеното нечетливо копие на Разрешение за пребиваване №[ЕИК]. При така установеното на [фирма] е съставен АУАН за нарушение на чл. 53, ал. 1, вр. с чл. 11, ал.1, т. 1 и чл. 15, ал. 1 ЗМИП, въз основа на който е издадено оспореното пред СРС наказателно

постановление.

При така установената фактическа обстановка въззивният съд е приел, че в действителност е налице извършено нарушение на чл. 53, ал. 1 вр. чл. 15, ал. 1 ЗМИП, но са налице предпоставките за приложение на чл. 28 ЗАНН. Съдът е намерил, че конкретното нарушение разкрива явно незначителна степен на обществена опасност по смисъла на чл. 9, ал. 2 НК вр. чл. 11 и чл. 28 ЗАНН и по тези съображения е постановена отмяна на наказателното постановление.

Решението е правилно.

Съгласно чл. 53, ал. 1 ЗМИП идентифицирането на физическите лица се извършва чрез представяне на официален документ за самоличност и снемане на копие от него. Разпоредбата на чл.15, ал.1 ЗМИП предвижда, че мерките за комплексна проверка на клиентите по чл. 10, т. 1 и 2 се прилагат преди установяването на делови взаимоотношения, откриването на сметка по чл. 11, ал. 1, т. 1, извършването на случайна операция или сключването на случайната сделка по чл. 11, ал. 1, т. 2 - 4, вписването в регистъра по чл. 12, ал. 1, т. 1, извършването на операция или сделка по чл. 12, ал. 1, т. 2 и 3, влизането в сила на постановлението за възлагане по проведена публична продажба по чл. 13, ал. 2, издаването на постановление за възлагане по чл. 13, ал. 4 или сключването на застрахователен договор по чл. 19, ал. 1, освен в предвидените от закона случаи.

Настоящият съдебен състав споделя изводите на СРС, че макар да е доказано по несъмнен начин извършването на нарушението по чл. 53, ал.1 вр. чл. 15, ал.1 ЗМИП от страна на [фирма], в случая са налице предпоставките за приложение на чл. 28 ЗАНН.

Съгласно ТР № 1/2007г. на ОСНК на ВКС преценката на административнонаказващия орган за маловажност на случая по смисъла на чл. 28 ЗАНН се прави по законосъобразност и подлежи на съдебен контрол. За органа съществува императивното задължение винаги преди да издаде наказателно постановление да извърши преценка по чл. 28 от ЗАНН и ако са налице условията за това – да го приложи, а за съда, осъществяващ контрол за законосъобразност на издаденото вече наказателно постановление – задължението да извърши преценка и на това основание като част от цялостната проверка за законосъобразност, като при констатиране на маловажно нарушение следва да отмени постановлението дори само на това основание.

За да се прецени степента на обществена опасност на нарушението, е необходимо да се обсъдят всички обстоятелства, свързани с обективното отрицателно въздействие, което деянието е оказало или може да окаже спрямо обекта на посегателство. В разглеждания случай не са налице други нарушения на ЗМИП, касае се за инцидентно нарушение, нехарактеризиращо дейността на дружеството. Касаторът е идентифицирал лицето, макар и с представеното разрешение за пребиваване (имащо характер на български личен документ по смисъла по чл. 1, ал. 5, т. 3 ЗБЛД) вместо с официален документ за самоличност, като са събрани всички

изискуеми съгласно разпоредбата на чл. 53 от ЗМИП данни, в това число три имена, дата и място на раждане гражданство и постоянен адрес.

Независимо, че административното нарушение е извършено посредством бездействие и настъпването на вредоносни последици не е елемент от фактическия му състав, то разкрива явно незначителна степен на обществена опасност по смисъла на чл. 9, ал. 2 НК, вр. чл. 11 и чл. 28 ЗАНН. От страна на районния съд е извършен задълбочен и прецизен анализ на предпоставките за прилагане на чл. 28 ЗАНН, които настоящата касационна инстанция споделя. Наличието на маловажен случай се преценява за всяко административно нарушение конкретно и същото не зависи от състава на нарушението. В разглеждания случай, макар и да е налице съставомерно деяние по чл. 53, ал. 1 вр. чл. 15, ал. 1 ЗМИП, то безспорно е маловажно по смисъла на закона и въззивният съд правилно е приложил нормата на чл. 28 ЗАНН. Осъществена е целта на генералната и специалната превенция по смисъла на чл. 12 от ЗАНН, поради което налагането на имуществена санкция в размера, определен в наказателното постановление, е явно несправедливо.

Неоснователно е възражението, че извършеното нарушение е с висока степен на обществена опасност, тъй като дружеството е извършило и други подобни нарушения, което се установява от Констативен протокол № ФР-10-775/11.03.2020г. По делото не са представени доказателства [фирма] да е санкционирано за други подобни нарушения. Отправените препоръки с констативен протокол са неотнормими към настоящето производство, тъй като установените с него нарушения са предмет на отделен съдебен контрол.

На второ място, позоваването на друго, влязло в сила преди повече от 10 години наказателно постановление, за нарушение от същия тип, по никакъв начин не може да обоснове извод за липса на маловажност именно с предишното нарушение. Предвид относителни дългият период от предишното такова нарушение – над 10 години, правилно СРС е приел, че в случая са налице предпоставките за приложение на чл. 28 от ЗАНН.

В обхвата на проверката по чл. 218, ал. 2 АПК вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН съдът намира решението за валидно, допустимо и в съответствие с материалния закон. В отсъствието на отменителни основания по чл. 348, т. 1, т. 1 -2 НПК вр. чл. 63, ал. 1, изр.2 ЗАНН, касационната жалба следва да се отхвърли, като оспореното с нея решение бъде оставено в сила съгласно чл. 221, ал. 2, пр. 1 АПК вр. чл. 63, ал. 1, изр.2 ЗАНН.

Предвид изхода на спора, предмет делото и на основание чл. 143, ал. 4 АПК, вр. чл. 78, ал. 8 ГПК, вр. чл. 63, ал. 3 ЗАНН, правото на разноси е възникнало за ответника. То е своевременно упражнено, като до приключване на устните състезания по делото е поискано присъждането им (чл. 81 ГПК, вр. чл. 144 АПК). Процесуалното представителство на ответника е осъществено от юрисконсулт, чието възнаграждение съдът определя в размер на 120 лева - чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 37, ал.1 от Закона за правната помощ, във връзка с чл. 27е от Наредба за заплащането на правната помощ, субсидиарно приложими на основание препращащата норма чл. 144

от АПК и ТР № 3/13.05.2010 г. по т.д. № 5/2009 на ВАС.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 1 АПК вр. чл. 63, ал. 1, изр.второ ЗАНН, Административен съд София-град, VII касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 20276209 от 14.12.2020г., постановено по н. а. х. дело № 8818/ 2020г. по описа на Софийски районен съд, СРС, НО, 136 състав.

ОСЪЖДА Държавна агенция „Национална сигурност“ да заплати на [фирма], ЕИК[ЕИК] сумата в размер на 120 (сто и двадесет) лева, представляваща направени разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно и не може да бъде обжалвано и/или протестирано.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.